

1854-08-28

AFSENDER

Jonna Stampe

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Christinelund

Omtalte personer:
N. F. S. Grundtvig
Gitte Høyen
N.L. Høyen
Susette Maribo
Georgia Skovgaard
Jonna Stampe

Arkivplacering:
Mappe 13 nr. 17

DOKUMENTINDHOLD

Jonna Stampe fortæller om barnedåben af hendes søn. Hun fortæller om fru Marie Grundtvigs død.

TRANSSKRIFTION

Mappe 13 – 17

Christinelund d. 28de August 1854

Min Kjære Kjære Georgia! Tak for dit Brev som jeg fik i aftes, tak for din kjærlige Deltagelse, som jeg saa godt kunde føle, skjønt du troede ikke at kunne udtrykke den. Har de fortalt dig, at min lille Dreng blev døbt? At min Moder i Guds Navn indviede ham til at blive en Christen, mens jeg sendte Herren mine mest brændende Bønner for min elskede Søn? Da jeg først ret havde lært at give Gud mit Barn, ret havde forstaaet Guds uendelige Kjærlighed i at tage ham til sig, inden han blev besmittet af denne Verdens Synd, og berørt af dens Sorg, da jeg lærte at bøie mit Sind, da fik jeg Fred for de urolige, begjærende Tanker, og i den første Tid var Gud saa barmhjertig imod mig, at det næsten var som tog han mig i Haanden for at lære mig at gaa paa Sorgens Vei. Men nu, da jeg igjen er kommet op ogsaa temmelig til Kræfter og igen som før færdes i Livet, saa er der bleven en Tomhed om mig, et uopfyldt Haab som saa tidt staar for mig, og jeg kan kun bede Gud i Naade at hjælpe mig over denne Tid og lære mig atter at takke for Hans uendelige Godhed imod mig, der ikke mindst aabenbarer sig i min Mands Kjærlighed, og i mine søde Børns sunde og glade Liv. Paa Magdalene tænkte jeg i min Sorg, og ønskede at Gud vilde give mig hendes fromme Sind – hvor langt jeg er fra at ligne hende vil Du se, naar Du læser dette Brev, men derfor vil Du ikke lukke mig ud af Dit Hjerte? Det er første Gang Døden er gaaet mit Hjerte saa nær, og man skal vist opdrages til ogsaa at bøie sig under Herrens Tilskikkelser i den Form, men Gud vil være mig naadig og i Jesu Navn give mig glæde i mit Sind, Glæde over Forløsningen og Frelsen. Det var mig saa-

-2-

dan en mageløs Trøst, at min Dreng blev døbt, naar jeg tænker mig hans søde Ansigt med de mørke Øjne, tænker jeg mig ham altid for Guds Throne, sigende Lov og Pris for den Almægtige og det er mit Haab, som det er min Bøn, at vi alle herhjemme maa leve vort Liv i Jesu Navn, saa vi kunne møde ham i Guds Rige. – Fru Grundtvigs Død var jo saa forunderlig sørgelig, at man kun kan bøie sig for Ham, hvis Veie er uransagelige. Jeg skattede hendes Ejendommelighed høiet, og jeg begreb at en mægtig Aand som Grundtvigs kunde drages af saa begavet en Natur, saa aandrig

og klar, og at hans Savn nu maa være umaadeligt, kan jeg godt tænke mig. Men Eders Forhold til ham og Eders opfattelse af Sagen?, har jeg altid sympatiseret med menneskelig talt, fordi det jo havde været langt skjønnere om han var bleven sin barndoms Kjærlighed tro og havde levet i Mindet om sin trofaste Livs Ledsagerinde, eller hvis han ikke kunde fordi vi ikke er Herre over urolige Hjerter, hvis han gav en Anden sin Kjærlighed, han dog havde havt saamegen Ømhed for sin første Hustrus Minde, at han ikke vilde give en anden hendes Plads ved sin Arne – alt det kan jeg godt forstaa, og jeg har derfor ikke vovet med min Tanke at udgrunde hvor han turde ægte en Anden; men nu da Gud har prøvet saa haardt, nu synes jeg saa tydeligt at se, at han hører til Guds Udvalgte, hvem Herren særligen prøver og tugter, men som ogsaa have mere Frihed end vi andre.

Hvis han endnu formaaer at lade Seiersraabet lyde igjennem sine Prædikener, den Christne Kirkes Jubelraad, saa er han ikke prøvet og ikke velsignet forgjæves. – Nu Godnat, Du kjære Ven og Tusind Tak for Dit Brev; Tak fordi Du er mig saa god en Ven, at jeg ved du ikke vil slippe mig, hvor stor en Synder jeg end er. Hils Din Mand mange, Mange Gange og hils Høyens saameget naar Du seer dem. Susette fortalte mig at hun vilde have laant det Billede af dig med Vedbenden, mens I var borte, og tænk, samme ønske havde jeg, men turde ikke fremkomme dermed, nu er det forsilde for os Begge. Lev ret inderlig! Din Jonna

Christiansburg d. 28de August
1854.
Min fader, kjære Georg. Tak for Dit Brev som jeg
fik iften, tak for Din yndelige Dildagelse, som jeg saa
gode kunde føle, og som Du traadte ikke at kunne ind-
dykke den Her de forbaer Dig, at min lille Drenge blev
døbt: at min Moder: Gud staa indviende ham til
at blive en Kristen, men og sendte Herren mine mest
brønde Bønner for min elskede Søn. Da jeg først
saa ham, at give Gud og mit Barn, ved havde
foretaget Guds uendelige Kjærlighed: at tage ham
til Inden han blev bekræftet af Dens Verdens
Gud, og berøst af Dens Lys, da jeg lærte at bære mit
Lid, da jeg og Gud for de uret, begjærende Tan-
ker, og: den første Tid var Gud mig saa barmhjertig,
hij imod mig, at det næsten var som tog han mig
: Høndene for at bære mig at gøre gode Tager
Din. Men nu, da jeg igger er kommet op og saa tem-
melig til Kraften og igger som før: dinde, som
nu er bleven en Tønde om mig, at uopfyldt Haab
som saa lidt staaer for mig, og jeg som kan bære Gud
staae at hjælpe mig over Dens Tid og bære mig
sætter at takke for Hans uendelige Gødske imod
mig, der ikke mindet aabenbaren sig: min Moder
Kjærlighed, og min søde Bønner sende og glædelig.
Paa Magdalene takkede jeg: min Lys, og ønsket at
Gud vilde give mig hendes fromme Lind: hvor
langt jeg er fra at ligne hende vil du see, naar
du kommer over disse Brev, men Drenge vil du
ikke lukke mig ind af Dit Hjerte: Det er første
gang Døren er gaaet mit Hjerte som nær, og man skal
vint opdrage til oppe at bære sig under Herren
Tilbedelse: den Form, men Gud vil gøre mig
sønder og: Jesus staa give mig glæde: mit Lind,
glæde over forløsningen og Tænk. Det var mig saa.

Den en mageløs Trøst, at min Døds blev såd, naar
jy tænker mig hans såde Ansigte med de mørke Øine,
løbte jy mig ham altid for Guds Throne, syn-
gende det og Triste for den Almagtige og det er
mit Haab, som det er min Bøn, at vi alle herfra,
nu maa leve som det: Jesu atton, saa vi kunne
nøste ham i Guds Rige. — Den Grundtægt som
jy saa forunderlig sørgelig, at man kan saa bære sig
for Hov, hvis Vise er uræsonnelig. Jeg skættede
denne Eindrømmelighed så, og jy begreb at en
nægtig Bond som Grundtægt kunde træde af saa
begæret en Natur, som sandhed og Klar, og at hans
Loven nu maa være umuligt, kan jy godt tænke
mig, men Evers Forhold til ham og Evers opfat-
telse af Loven, har jy altid sympatiseret med
menneskelig Tale, fordi det jo havde været langt
afgjort om han var bleven sin langdannede Kjæde.
Ligeledes har jy havde hørt i Skindet om sin Tid,
færdige Ledsagere, eller hvis han ikke kunde,
fordi vi ikke er Herren over uretlig Afgjort,
hvis han gav en anden sin Kjærlighed, han dog har
de høje sønne som for sin forrige Skæbne
skinde, at han ikke vilde se anden hendes
glæde ved at sin Bøn at det kan jy godt
forstå, og jy har derfor ikke været med min Tan-
ke at indgaa, hvor han turde stå i anden,
men nu Gud har prøvet saa hørdt, nu synes
jy saa tydeligt at se at ^{han} hører til Guds Udvalg,
te, som Herren sørgelig prøver og trykker, men
som ogsaa have min Trøst end vi andre.
Hvis han ender fornuft at Ledsagere
lyde i jens sine Prædikanter, den Christen
Rekkes Fælleskab, saa er han ikke prøvet og ikke
velgjæret for jens. — Nu godnat, Du tjære Ven og
tjære Tab for dit Brev! Det fordi du er nu saa god
som den at jy ved du ikke vil slippe mig, hvor stor
en Lykke er jy end. — Hils den Mand mange, men